



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14867/2025
13.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Основног јавног тужилаштва у Нишу, против туженог АА из ..., кога заступа адвокат Дарко Милић из ..., ради одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 261/25 од 23.07.2025. године, у седници одржаној 13.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 261/25 од 23.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 96/25 од 29.04.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је туженом одређена мера заштите од насиља у породици, тако што му је забрањено да даље узнемирава бившу емотивну партнерку ББ из Ставом другим изреке, одређено је да ће мера заштите од насиља у породици трајати годину дана са могућношћу продужења све док не претану разлози због којих је мера одређена.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 261/25 од 23.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П2 96/25 од 29.04.2025. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

С обзиром да је ревизија дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку (јер се ради о поступку поводом извршеног насиља у породици, а у којем поступку је дозвољена ревизија), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени и ББ из ... су били у емотивној вези, те у смислу члана 197. став 3. тачка 5. Породичног закона представљају чланове породице. Дана 19.06.2024. године ББ је пријавила ПУ Ниш да има проблема са својим бившим емотивним партнером АА. Као разлог је навела психичко и физичко насиље, тако што јој је 17.06.2024. године путем поруке упутио речи увреде „да има циганску памет, да лаже, да се по граду о њој прича све најгоре“ па га је она блокирала на телефону. Око 08,05 часова 19.06.2024. године, када је изјутра кренула на посао пешице и била у непосредној близини вртића „Пепељуга“, наишао је тужени својим возилом, попео се возилом на тротоар и препречио јој пут. Отворио је прозор и почео да виче „докле ћеш да лажеш, телефон ти је у реду“, да је то проверио на инстаграму и приметио да не носи ланчић који јој је он поклатио због чега је био бесан и захтевао да му врати све поклоне које јој је дао. Она је одговорила да ће му вратити све поклоне и да је пусти на миру да иде на посао. Он је одговорио да „неће нико да иде“, затим је својом руком дохватио њен мобилни телефон који јој је био у торби, а онда ју је прстима ухватио у пределу врата упутивши јој речи претње „јер знаш ти ко сам ја, ја сам начелник државне безбедности, ти мени ништа не можеш, нико мени ништа не може“. Поводом тог догађаја полицијски службеник је вршио процену ризика и туженом изрекао хитну меру привремену меру забране да контактира и прилази жртви насиља ББ у трајању од 48 часова. На предлог тужиоца привремена мера је продужена на 30 дана решењем Основног суда у Нишу Нп 494/24 од 10.07.2024. године. Према мишљењу органа старатељства из извештаја од 17.03.2025. године произилази да се ради о првој пријави ББ, да у међувремену нису евидентиране нове пријаве и да се ББ актуелно осећа сигурно и безбедно. Изјавила је да не жели да обнови емотивну везу, а да се у вербалном понашању ББ не опсервира страх од АА и да она не сматра да је потребно да му се изрекну предложене мере заштите и не жели кривично да га гони.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да су испуњени услови из члана 197. став 3. тачка 5. Породичног закона да напред описано понашање туженог у себи садржи обележје насиља у породици, те да су испуњени услови за одређивање мере заштите од насиља у породици из члана 198. став 2. тачка 5. Породичног закона у циљу заштите жртве од даљег насиља у породици, па је тужбени захтев усвојио.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Чланом 197. став 1. Породичног закона прописано је да насиље у породици у смислу овог закона јесте понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице. Ставом 5. цитираног прописа, лица која су међусобно била или су још увек у емотивној или сексуалној вези, односно која имају заједничко дете или је дете на путу да буде рођено, иако никада нису живели у истом породичном домаћинству сматрају се члановима породице у смислу става 1. овог члана (3.). Карактеристични видови насиља одређена су ставом 2. цитираног прописа којим је предвиђено да се насиљем у породици сматра свако друго дрско и безобзирно или злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облик насиља).

Члану 198. Породичног закона прописано је да против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици, којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице. Према ставу 2. тачка 5. цитираног прописа као мера заштите од насиља у породици је и забрана даљег узнемиравања члана породице.

Правилно су нижестепени судови оцени да описано понашање које је проистекло од туженог одступа од уобичајеног, нормалног понашања које би требало да постоји у односима између чланова породице, те да је изрицање изречене мере заштите од насиља било неопходно како би се жртви насиља пружила заштита и обезбедио мир и спокојство за одређени период, те да изречена заштитна мера представља одговарајућу меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља које се догодило.

Наводима ревизије туженог на доводи се у питање правилност побијане одлуке. У току поступка изведени су сви потребни докази ради утврђења чињеничног стања. Одређени докази су прикупљени од стране органа унутрашњих послова који је вршио процену ризика. Мишљење Центра за социјални рад које суд цени, не мора бити прихваћено, јер се исто цени у контексту осталих изведених доказа, што је је у овом случају правилно учињено.

Сходно изнетом, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**